

Egységes követeléseink az önkormányzati köztisztviselői, kormánytisztviselői, szociális, kulturális és védőnői területekre:

- **A 2022-es évre visszamenőleg, az éves inflációt legalább részben ellentételező juttatás 13. havi juttatás formájában.**
- **A 2022. januári bérszinthez képest (minimálbér/bérminimum + ágazati pótlékok) 25%-os emelkedést biztosítson a Kormány az ágazatban dolgozóknak 2023. január 1-től!**
- **A dolgozói munkába járás költségeihez hozzájárulásként emeljék meg az egy kilométerre eső költségtérítés mértékét!**
- **Diplomás bérminimum bevezetése a közszférába!**
- **A sztrájk törvény helyreállítása!**

A Szociális Munkások Magyarországi Egyesülete csatlakozik a Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezete (MKKSZ) meghirdetett követeléseéhez.

Követeljük továbbá a rezsiemelkedés valós többletköltségeinek felmérését és annak fedezetének szektorsemleges beépítését az ágazati finanszírozásba.

A mai magyar szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazat rendkívül fontos szerepet játszik a magyar társadalomban – de maga a magyar társadalom erről meglehetősen keveset tud. A kormányzat az elmúlt években egyre erősítette a szociális problémák negatív társadalmi képét, morális problémákat kreálva az egyéneket, családokat, közösségeket sújtó nehézségekből. Ezek a társadalmi üzenetek rombolják a társadalmi szolidaritást és rontják a szociális dolgozók amúgy sem túl magas társadalmi megbecsültségét.

A szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazat problémái jelentős részben az évtizedes alulfinanszírozottságból és a rossz ágazati bérhelyzetből fakadnak, kellő anyagi megbecsültség, a finanszírozás hiányában romló munkakörülmények miatt a pálya nem vonzó a fiatalok számára és a területen dolgozók jelentős része is elhagyta, elhagyja a területet. Az elmúlt évtizedben a szociális munka szakokra jelentkezők száma csaknem az ötödére zuhant vissza, ami messze nem elegendő a szakmai utánpótlás biztosítására. Évről évre fokozódik a munkaerőhiány, ez az elvégzett munka mennyiségére és minőségére is kihatással van.

Az elmúlt 3 évben, a covid és a háborús helyzet okozta gazdasági és társadalmi nehézségek idején a legtöbb állam fokozottan támogatta a szociális ellátórendszert, hogy védje a kiszolgáltatottakat és mindazokat, akiknek életét a fenti hatások megnehezítették. A magyar állam kivétel ez alól, nem adott segítséget az elesetteknek. A jobb (magasabb keresetű, nyugdíjú) állampolgároknak, a baráti körhöz tartozó vállalkozásoknak adott választási pénzosztáson túl a szegényeket magukra hagyta. Tavaly ősszel a magyar állam törvénybe foglalta,

hogy mindenki saját magáért felelős, mindenki oldja meg a maga problémáját, ahogy tudja. Ha nem tudja, akkor oldja meg a család. Az állami rendszer csak és akkor hajlandó segíteni, ha minden más lehetőség kimerült. Idén tavasszal a magyar állam felmentést ad a munkavégzéshez szükséges elemi tárgyi és személyi feltételek alól is. Ez ma a magyar állam „szociálpolitikája”... akarom mondani: gondoskodáspolitikája.

A szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazat aktív segítő tevékenységét jelenleg közel egymillió polgártásunk veszi igénybe. Tisztában vagyunk a világ és az ország helyzetével, nem akarunk többet annál, mint ami a munkavégzésünkhöz itt és most elengedhetetlenül szükséges: hogy a területen dolgozók anyagi helyzete legalább ne zuhanjon vissza és hogy az intézmények kapják meg azokat a forrásokat, ami ennek a közel egymillió embernek a segítéséhez szükséges.

A szociális területen a legalacsonyabbak a bérek az egész nemzetgazdaságban, így a betöltetlen álláshelyek száma 2010 óta folyamatosan nő. A professzionális gondozók száma csökken, jelenleg kb. hatvanezer fő dolgozik a szociális ellátásban. A munkaerőhiányt gerjeszti továbbá a közelmúltban hozott intézkedés, amellyel szétzúzták az OKJ-s képzéseket.

Mindez jól mutatja, hogy a szociális ágazat és azon belül az idősellátás mekkora bajban van: középkorú, alulfizetett és kiszolgáltatott nőkre hárul a rászorulókat ellátása, ahogy egyébként a családokban is jellemzően a nők gondozzák a beteg vagy idős hozzátartozójukat.

A Magyarországon működő mintegy 1600 bentlakásos szociális intézményben (időotthonok, fogyatékosotthonok) kb. 100 ezer embert látnak el. Ha csak az idősellátást nézzük (nappali ellátás, házi segítségnyújtás, bentlakásos intézmények) mindezek fényében nem meglepő, hogy súlyos munkaerőhiánnyal küzd a szociális szektor.

Szintén probléma, hogy nagyon előregedett az ágazat, a dolgozók 70 %-a 40-60 év közötti nő. Ezt a problémát még gerjeszti a megszüntetett OKJ-s képzések átgondolatlan megoldása.

A hazai bentlakásos otthonok jelentős része korszerűtlen, a geriátriai ápolási-gondozási szempontoknak messze nem felel meg. A bentlakásos otthoni ellátást szakmai oldalról súlyosan érintette a szakosított ellátások fejlesztésének megtorpanása és a munkaerőhiány.

Ennyit megérdemel a szociális szakma.

Budapest, 2023. január 19.

Készítette:

Meleg Sándor

Elnök

SZMMé